

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Tegyük le az alapot!

Az országos gyűlésünkön megállapított alapszabályok immár a legközelebbi napokban előterjesztve lesznek a nagyméltóságu belügy-ministeriumhoz jóváhagyás céljából s bár ez utóbbi a dolog természeténél fogva még huza-mosabb időig késni fog, még sem szabad addig is ölünkbe tett kézzel pihennünk, hanem szükségesség tovább munkálkodnunk, hogy fáradságunk sikerét már előre a lehetőségig biztosítsuk.

Minden építménynél az a fődolog, hogy biztos és erős alapot rakjunk le, mert ezen még a gyöngébb épület is elég szilárd, míg a gyöngé alapra bármily erősen igyekeznénk is építkezni, alkotásunk örökké ingadozó marad.

Az, a mit mi legszilárdabb alapnak lenni vélünk, az igaz lelkesedés, a szoros összetartás és áldozatkészség; ez a három nemes tulajdonság ha bennünk egyesült, olyan alapot nyertünk, hogy az arra épített egyesületünket megingatható hatalom nincs.

Nem elég azonban, hogy csak mi magunk igyekezzünk sorsunkat megjavítani, hanem szükséges, hogy ehhez segédkezet nyujtsanak nekünk azok, kik erre utánnunk a leghivatottabbak: az erdőbirtokosok, mert hiszen egyesületünk megalakításával az ő vállalkozásokról akarjuk leemelni azt a terhet, melyet viselni első sorban ők lennének hivatva.

A mai kor szelleme megkívánja, hogy a munkásnak ne csak addig biztosítsuk minden-napi kenyerét, míg azért szolgál, hanem tartsuk őt fenn akkor is, midőn a javunkra és érde-

künkben tett szolgálata már kimerítette s abban ellankadt ereje már nem elég arra, hogy napi szükségleteit tovább is megkereshesse, azt azonban, hogy mindent csak mások tegyenek értünk s mi magunk meg se mozdítsuk kezeinket kívánni nem lehet. Kéz kézben kell haladnunk kitűzött célunk felé s szem előtt tartanunk azt, hogy a szolgálatadó és az azt teljesítő egész életükön át egymásra vannak utalva s egyiket a másik nélkül képzelni sem lehet.

Ez a szolgálati viszony az, mely szoros összetartó kapcsolatot kell hogy képezzen az erdőbirtokos és alkalmazottja közt s áthassa mind-egyiket az a tudat, hogy ők egymásra lévén utalva, egyaránt s kölcsönösen kötelességük egymásnak az érdekeit kinek-kinek tehetsége szerint előmozdítani.

Nekünk tehát első sorban szükséges az erdőbirtokosok segítségét és támogatását, mely-lyel a magyar ember minden jó és nemes törekvés iránt eltelve van kérnünk s meg lehetünk győződve arról, hogy kérésünk nem fog siket fülekre találni, hanem mindenütt ott, hol kopogtatni fogunk, megnyitják nekünk.

Ezeket figyelembe véve az előkészítő munkálatokkal megbízott elnökség szükségesnek látta a következő kérelmet intézni hazánk összes erdőhatóságaihoz és erdőbirtokasaihoz:

Esdő szózat

hazánk összes erdőhatóságaihoz és erdőbirtokosaihoz.

Hön szeretett hazánk erdőgazdaságának és vadtenyésztésének szolgálatában hozzávetőleges számításal mintegy harmincz ezer altiszt buzgólkodik, igaz szakértelemmel s teljes oda-

adással azok fölvirágoztatására s ez által nem csak közvetlen szolgálatadó birtokosa, hanem közvetve hazája jólétének előmozdításán is.

Ez a tekintélyes és tiszteletreméltó testület szolgálatából kifolyólag szét van szórva a haza minden vidékén a nélkül, hogy bármi összetartó kapocs fűzné együvé s így mulhatlanul szüksége van olyan központra, melyben érdekeinek szálai összefussanak. Egy ilyen központ teremtése nagy mértékben fogna hozzájárulni a testület erkölcsi értékének emeléséhez, de nem csak erkölcsilege, hanem anyagilag is emelnünk kell az erdészeti és vadászati altiszteket.

Ismeretes tény ugyanis, hogy az 1879 évi XXXI. t. cz., az erdőtörvény gondoskodott ugyan arról, hogy az erdők kezelése szakszerűen legyen bízva, arra nézve azonban, hogy a nemzet ezen napszámosai megélhetése, kivált pedig jövője bármi irányban biztosítva legyen, egyáltalán nem gondoskodik, hanem ezt egyszerűen az illető erdőbirtokosokra bizza s ezek azután módjukhoz és jóindulatukhoz képest meg is teszik a tőlük telhetőt, azt azonban, hogy mindent megtegyenek, még talán kívánni sem lehetne.

Ilyen viszonyok között az erdészeti és vadászati altiszti személyzet egy része égető szükségét érezte az egyesülésnek, mely hivatva

lenne nem csak erkölcsi súlyát, hanem anyagi jólétét is emelni, kiváltkép pedig az ő és családja jövőjét ha nem is teljesen, de legalább részben biztosítani s ebből kifolyólag a most elmúlt pünkösdi ünnepeken országos értekezletet tartván hazánk székes fővárosában, elhatározta egy „Országos Erdészeti és Vadászati Altiszti Nyugdíj és Segély Egyesület“ létesítését.

Az értekezleten megvitatott és elfogadott alapszabályok példányát midőn mellékelnök, ama kéressel járunk hazánk összes erdőbirtokosaihoz, hogy a nemes czélt érdeme szerint méltányolva oda hatni sziveskedjenek, hogy személyzetük saját jól felfogott érdekét szem előtt tartva, a magasztos eszmét felkarolja s testté válását a kitűzött zászló alá csoportosulásával előmozdítsa.

Tekintettel azonban arra, hogy a saját csekély erőnk egymagára hagyva még korán sem elegendő ama nagy célok és szent eszmék keresztülvitelére, melyek szemeink előtt lebegnek, rá vagyunk utalva nemes emberbarátok támogatására és annak kikérésére is, mely szükségünkben vajjon kihez fordulhatnánk nagyobb bizalommal, mint szeretett hazánk nemeslelkű erdőbirtokosaihoz, mint a kikkel szolgálatunkból kifolyólag a legszorosabb kötelék fűz össze? Hiszen nem csak a mi, — hanem az ő érdekeiket is szem előtt tartjuk akkor,

TÁRCZA.

Csalódások.

Az élethől merítve.

A szép apja erdő csősz volt, a nagy apja erdőkerülő az apja erdővéd, ő már erdőőr, a fia pláne erdőaltiszt; de hát még csak most pelyhesedik az álla, — mennyire viszi ez a jáger család? Találgatják, mondogatják a falubei nadrágos emberek egymásnak, a mint a . . . „Vig ezimbora“ nevű kurta kocsmássa körül ülve öblögették és nagy diszkurzustól folyton kiszáradó torkukat.

Mindeniknek van valami emlékezetes eseménye, mindeniknek volt már valami proceszusa azzal a gyűlölt jágerrel, a ki mindenütt ott van, a hol éppen nem is kellene. — Nem hozhat az ember még egy hajító fát sem a nélkül, hogy észre ne vennie, föl ne írja és

bajba ne keverné a szegény embert. — Pedig hát az az erdő az Isten alkotása, épp úgy van hozzá joga a parasztnak, mint az úrnak.

Hej! hogy is volt régen, a mikor mindenki ott vágott, a hol akart és mégis volt erdő elég!

Az az istentelen, szívtelen jáger nem gondol arra, hogy a szegény embernek van annélkül is elég baja: A nagy adó, a szűk termés, mindenféle per-patvar, a zsidók csalárdsága és még — az ég tudja hány féle kereszt nehezedik reá.

De talán nincs is a földkereken olyan kegyetlen, olyan szívós nemzetség, mint az a Venyige familia. — Isten tudja hány éve csak ebből a családfából kerülnek ki a jágerok ezen a vidéken és mindenik csaknem egy-egy félszázadig kinozza a szegény embert.

A jávorkai uradalom lomtárában nem egy elsárgult, moly ette penészes irat igazolja, hogy becsületben megöregedett, kötelességtudó Venyige Domokos nevű egyének sok évtized óta egymás helyét örökölve szolgálják a Nemes nemzetes és vitézlő családot; gondozván a

midőn személyzetük jólétének, jövője biztosításának megteremtésén fáradozunk s ez által a reájuk nehezedő tehernek legalább egy részét saját vállainkra átemeljük!

Őszinte bizalommal és alázattal kérjük tehát őket, hogy nemes küzdelmünkben segédkezet nyújtani s együletünk megalakítását hathatós pártfogásukkal támogatni, megalakulása után pedig anyagi áldozatokkal is annak felvirágzását előmozdítani kegyeskedjenek.

Az egyesület létesítésénél fölmerült minden mozzanatról biztos értesülés nyerhető a Szász-Sebesen hetenkint egyszer megjelenő „Erdészeti Ujság” révén, mely mozgalmunknak egyelőre megbízott értesítője.

Az egyesületbe majdan belépni szándékozók egyelőre 1 koronával járulnak az előleges költségek fedezéséhez.

Végül tisztelettel megjegyezzük, hogy az alapszabályoknak a hazánkban divó minden nyelvre való lefordítása most van munkában s a jelentkezőknek elkészültük után azok a kívánti nyelven szerkesztve annak idején meglesznek küldve.

Midőn az előadottak után kegyes támogatásukat ismételten kikérnök, kiváló tisztelettel vagyunk

alázatos szolgálai

Podhradszky Emil
ideiglenes elnök.

Papp János
ideiglenes jegyző.

Alapszabályaink felterjesztése.

Most, midőn már az összes szükséges előkészületek megtétettek, elérkezett az ideje alapszabályainknak jóváhagyás céljából a nagyméltóságu belügyi m. kir. Minister Úrhoz való fölterjesztésének, mit az ideiglenes elnök a legközelebbi napokban személyesen fog eszközölni.

Abban a meggyőződésben, hogy lapunk tisztelt olvasói melegen érdeklődnek egyesületünk megalakításának minden mozzanata iránt, kivált pedig azért is, hogy belepillantást nyerjenek terveink kivihetőségének lehetőségébe, a gyűlésünkön fölvetett jegyzőkönyvet és az alapszabályokat kísérő kérvényt időszerűnek látjuk egész terjedelmében lapunkban közzétenni.

A vonatkozó kérvény míg egyrészt rámutat arra, hogy alapszabályaink megerősítésének mi sem áll utjában, mert hiszen a mienknél alig szilárdabb alapokra fektetett egy más hasonló egyesület alapszabályai már két évvel ez előtt jóváhagyást nyertek, addig másrészt fölűnteti azokat a módokat, melyek lehetővé fogják tenni egyesületünknek tagjai irányában elvállalt kötelezettségeinek teljesíthetését. Bizton reméljük, hogy kérvényünk alkalmas minden aggodalom megszüntetésére és alapszabályaink jóváhagyásának kérdése mihamarabb kedvező elintézkedést nyerend s módunk lesz a szervezés nagy és fáradságos munkájához még ez év folyamán hozzálatni s a jövő év kezdetétől áldásos működését megkezdeni.

Munkálkodásunk sikerét nagy mértékben biztosítani fogja ama jóindulat, melyet már most is élénk rokonszenven kísér nem csak az egyes erdőhatóságoknál, de

nagyterjedelmű erdők fáit és vadjait. — De hát mi közöm van én nekem a rég letűnt időkhez? mikor élet nagyságában áll előttem a mai Venyige Domokos.

Ötven esztendő vihara zajlott el feje felett már, de még mindig legény; tüzes, szúró a tekintete, piros, pozsgás az arcza; ruganyos, szilárd a járása; egyenes, déleczeg az egész ember, mint az uradalom diszkertjének valamelyik büszke tölgyfája:

Domborodni kezdő poczakja és borvirágos orra jólétről tanuskodnak s különösen az utóbbi eleven reklámja lehetne a Jávorkai uradalom áruba bocsátott hegylevének és bizonyító tényezője az uradalmi vinczellér és erdőör intim barátságának.

És oszt egy ilyen ember, a ki már két feleségének papucsát, dobta a padlásra, örömtelen legény életet éljen? — „Nem! nem türom ezt tovább!” mondotta Venyige úr, a mint le s föl sétált meglehetősen rendetlen lakásában. „Meg kell nősnöm, vagy is inkább házasodnom. Csüry Katicza, a jó módú özvegy Csüryné lánya éppen nekem való volna, olyan az

eszem adta, mint egy megtetesült angyal, mely csak azért szállt le a mennyországból, hogy szépségével bámulatba ejtse a férfi világot és lefőzze a mai puder fogyasztó gyöngö nemet“.

„Éj sötét haja, villágó kökény szeme, klasszikus orrocskája, bibor piros ajka, gyöngy fogsora és sylfidi termete mind-mind csókolni valók. Jaj! elmegy az eszem, fölbizsereg a vérem egy lösmertlen tündér világba képzelem magam, ha reá gondolok. — Birnom kell őt! birnom, ha össze omlik az égbolt s egyensúlyát veszve a végtelen világ ürbe pottyán a földteke.

Csak az a kölyök ne legyeskednék ott, szépen néznék ki, ha a fiam halászná el rájleszték a gyerekre, különben is — én és az a tejfől szájú siheder, nagy különbség az!

Igaz, hogy a kobakom egy kissé kopasz de hát eltakarja a paróka; a szakállam szürke, azt meg leborotválom és nem árulja el a közelgő öregséget. — A bajuszam is deres, a csillagát! . . . No de se baj, azt kipödröm, befestem egy kis jóféle bajuszkenővel, foga-

a magán erdőbirtokosok egy részénél is. Rajtunk áll, hogy ezt a rokonszenvet nem csak tovább megtartsuk, hanem még fokozottabb mértékben gyarapítsuk és terjesztük, mit csak a becsületes és odaadó munkálkodással fogunk elérhetni.

A vonatkozó kérvény szövege a következő:

Nagyméltóságú Minister Úr! Kegyelmes Urunk!

Hőn szeretett hazán kiterjedelmes erdeinél hozzávetőlegesen harminczezeret meghaladó erdészeti altiszt áll alkalmazásban részint a magas kincstár, részint pedig városok, községek, hitbizományok, társulatok, papi és egyéb magán uradalmak szolgálatában. Ezeknek túlnyomóan nagy része az 1879 évi XXXI t. cz. 37 §-ában megszabott képesítéssel rendelkezik, bizonyosságul annak, hogy az erdészeti pályára készülők azt nem csak közönséges kenyérkereseti forrásnak tekintik, hanem ahhoz igaz lelkesedéssel vonzódnak s hivatásuknak szakavatott és pontos teljesítése által hazánk erdőgazdaságának s így az általános jólétnek előmozdításán fáradoznak.

A hivatkozott erdőtörvény határozottan körvonaloza ugyan, hogy kik ama erdőbirtokosok, kik erdeik kezelésénél szakképzett személyzetet kötelesek alkalmazni, arról azonban, hogy az ilyenek milyen díjazásban részesüljenek, kiváltképp pedig hogy öreg napjaikban vagy már előbb is valamely ok miatt bekövetkezett szolgálatképtelenség esetén megélhetésük biztosítva legyen, intézkedés eddig még nem tétetett. Nyilvánvaló tehát, hogy ebben a tekintetben az erdészeti altisztek nagyobb része tisztán a szolgálatadók jóindulatára van utalva s bátran mondhatnók, hogy önkényének kiszolgáltatva, mert hiszen a tapasztalás igazolja, hogy a magas kincstár, korona uradalmak, egyetemi alapítványok, egyes hitbizományok

és szórványosan előforduló magán uradalmak kivételével, mint a melyek alkalmazottjaiknak némi nyugdíjat biztosítanak, a többieknek ezek jövőjéről egyáltalában nincs gondoskodva s akkor, midőn egy hosszú élet küzdelmei után a jól megérdemelt pihenésnek és megnyugvásnak kellene osztályrészükhöz jutnia, nyomorogni kénytelenek. Özvegyeik és árváik helyzetéről nem is kívánunk szólni, mert hiszen ezeknek a helyzetük még sokszorosan keserveesebb.

Ugyanebben a sorsban részesednek a vadászat terén működő altisztek is.

Ezeket jól megfontolva, az erdészeti és vadászati altisztek egy része elhatározta, hogy sanyaru helyzetén az egyesülés segítségével javítani fog. Ebből az elhatározásból kifolyólag 89 erdészeti és vadászati altiszt gyűlt össze hazánk székes és fővárosában folyó évi Május hó 21-én s ott a/. alatt alázatteljesen mellékelt jegyzőkönyv tanúsítása szerint egyhangulag elhatározták egy „Országos erdészeti és vadászati altiszti nyugdíj-és segély egyesület“ megalakítását.

A megalakítandó egyesület alagszabályait oly alázatos esedezéssel bátorkodunk /. alatt 3 példányban előterjeszteni, hogy azokat kegyesen jóváhagyni s az egyesület működésének megkezdését engedélyezni kegyeskedjék.

Arra nézve, hogy a jóváhagyás kérdésében netán felmerülő aggályokat eloszlassuk, elegendőnek vélnők ugyan hivatkozni arra, hogy az „Állami alkalmazottak egyesülete“ alapszabályai Nagyméltóságod hivatalbeli elődjének 1898 évi Október hó 16-án kelt 98056/5—b számú magas intézkedésével jóváhagyást nyertek, mégis mi daczára annak, hogy egyesületünk célja, a cél kivételének módoszata ezzel majdnem

dom különb lesz egy hős czinczér csápjánál. — Nosza rajta! Eljön az én vinczellér barátom násznagynak örömmel. — Tyuhaj! de boldog napok virradnak még reám!

Mint a ki terveit máris teljesülve látja, vig dúdolóással fogott az öltözködéshez. Mindenek előtt egy tanult borotváló művészt megközelítő ügyességgel szabdalta össze állát, illetőleg borotválta le torzonborz szakállát; megmosdott, magára ölté zöledel ékített zsinorospasszományos ünneplő egyenruháját, (melyben úgy nézett ki, mint egy francia tábornok) óvatosan fejére vagyis inkább parókájára illeszté sapkáját, (melyben a Jávorkai család czimere: egy arany dombtetőn álló jávorfa ezüsből himezve úgy csillogott, mint az éjsötétében fölragyogó felkötötte vadászkését és felhuzta szarvasbőr keztyűjét.

Igy rendbe jöve az öltözködéssel boldog elégedéssel tekintett végig magán s ép indulni készült, midőn észrevette, hogy bajusza, a férfi szépség koronája — nincs még kipödörve, befestve. — Ez a minden

esetre nagy gondot és bizonyos praxist megkövetelő munkája azonban nem igen sikerült: Egy pár hófehér színű, keményebb, előre törő szál sehogy sem akart a többihez tapadni. — Hát az igaz, hogy Krisztus urunknak csak egy tuczat apostola volt és eme csekély száma között még is akadt három kivétel: egy kétkező Tamás egy tagadó Péter és egy áruló Júdás. — Elvégre az ilyen sűrű bajusz szálai között nem is csoda, ha egy-két szál nem sympathiál a többivel; majd segít az olló ezen is.

Néhai Csüry Gáspár portájára két jól ismert alak lép be: idős Venyige Domokos az erdőőr és Muskatáj András a vinczellér. — Az utcán járókelők össze dugják fejüket, sugdosódnak, — mosolyognak; öt perc múlva a falu börtörkü kántora is tudta, hogy Csüryék-nél háztűz nézni járnak; csak az a kérdés, hogy az életerős, élni vágyó mama, vagy a falu gyöngye, (a mint őt dédelgették a hízogók) Katicza lesz-e menyasszony.

A lebecsátott függönyök által félhomályba burkolt

teljesen azonos, szükségesnek tartjuk bővebben is kifejteni azokat a módokat, melyek által az általunk alakítandó egyesület részéről nyújtani szándékolt kedvezményeket biztosíthatni véljük.

Míg az „Állami alkalmazottak egyesülete” tagjait tisztán olyan egyének közt toborozza, kik már szolgálatukból kifolyólag is kivétel nélkül nyugdíjjogosultsággal bírnak s így szorosán véve nincsenek teljesen egyesületük jótéteményére ráutalva, tehát tagokra is csak kisebb mértékben számíthatnak, addig az általunk tervezett egyesület hivatva lesz mintegy húszezer olyan erdészeti és vadászati altiszti alkalmazott fölött védő szárnyait kiterjeszteni kiknek nyugdíjak nincs s így valószínű, hogy a tagok száma az egyesület megkezdése után csakhamar ezrekre fog főlzaporodni s nem vélünk csalódní akkor, midőn abban a reményben ringunk, hogy már egy-két év múlva is legalább öt ezerre fog rugni azok száma, kik az egyesület köré csoportosulnak, mely esetben az évi bevétel csak a tagsági díjak után 50000 forintot tenne.

Az egyesület működésének első öt évében — eltekintve néhány temetkezési járuléktól és esetleg özvegyi nyugdíjtól — alig fog egyebet kifizetni, úgy hogy kedvező körülmények mellett abban az időben, midőn a tagok nyugdíjjogosultsága kezdetét veszi, már mintegy negyed millió forint alaptőkével fog rendelkezni, melynek kamatai, valamint a folyó tagsági díjak elegendők lesznek a kiadások fedezésére.

Nem szabad azonban megfeledkeznünk még arról sem, hogy az erdészeti és vadászati alkalmazottak a szabad természet gyermekei, kiknek alkalmaztatása ép, erős és egészséges testalkathoz

van kötve, szolgálatuk testedző s így a halandóság is körükben aránylag sokkal kisebb, mint a zárt levegőben mukálkodóknál.

A tervbe vett egyesület hivatva van olyan terheket a saját vállaira venni, melyek nem egy magán birtokost megilletnének, méltán remélhetjük tehát, hogy ezek minket nem csak erkölcsileg, de anyagilag is támogatni fognak. Ehez járulnak még az alapító tagok áltai letett tőkék kamatai, valamint a pártoló tagok tagsági díjai, mind oly jelentékeny tényezők, melyeket figyelmen kívül hagyunk nem lehet és nem szabad.

Végül még arra a körülményre is bátorodunk Nagyméltóságod magas figyelmét irányítani, hogy egyesületünk eszméje az erdészet terén buzgólkodó magas állású férfiak méltánylását is szerencsés volt kiérdemelni s az irányadó körök jóindulattal vannak mozgalmunk iránt, sőt több oldalról már támogatásukat kilátásba helyezték.

Az erdészeti és vadászati személyzet szolgálatának egyik fő alap feltétele a tiszta erkölcs s erre akarjuk mi is az egyesületet alapítani, jól tudva azt, hogy akkor szilárd alapon építkezünk.

Midőn mindezek kegyes figyelembe vételéért és ennek alapján alapszabályaink jóváhagyásáért újból esedeznénk, mély tisztelettel maradtunk

Nagyméltóságodnak

legalázatosabb szolgálai

Podhradszky Emil
ideiglenes elnök

Papp János
ideiglenes jegyző.

szobában özv. Csüry Gáspárné irul-pirul, izeg-mozog, szemeit lesüti és az asztalterítő rojtjával játszik, hogy zavarát, boldog érzését elpalástolhassa; már nem is hallja a diktiót; egészen Venyige Domokosnének érzi magát s úgy hirtelen arra is gondol, hogy ime „egy csapásra két légy” került a házába . . .

Vele szemközt a kérő és Muskatály András állanak. — Utóbbi éppen most fejezi be mondókáját: — A jó Isten azért alkotta Ádám apánk mellé Éva anyánkat, hogy legyen neki egy kisegítő társa az életben, a kivel közösen viselhesse az élet terheit, közösen örüljenek a szerencsének, együtt buslakodjanak, ha a sors csapása éri őket. — Az én tisztelt barátom is belátta, hogy az élet egyedül nagyon egyhangú és sivár s különbn is szíve sugallatát követte akkor, a midőn azzal a szándékkal lépett ebbe a tisztos házba, hogy általam kezét meg kérje.

Még be sem fejezte mondókáját, a szép özvegy már is kezét nyújtá e szavakkal: Jól van! belé egyezem. Én úgy ismertem Venyige urat mindig, mint

szolid, becsületes embert s azt hiszem, meg lesz elégedve velem.

A két férfi összenézett, azt sem tudták, bámulanak-e vagy nevéssenek.

Perczekig tartó kínos csend állott be, melyet Muskotály András himezve-hámozva ugyan, de végre is a következő felvilágosító szavakkal tört meg: Asszonyom! bocsánat, tévedés van a dologban. Én barátom részére kedves leányának, Katicának a kezét akarom megkérni.

Most már özv. Csürynén volt a meglepetés és bámulás sora. — Egyik pillanatban olyan vörös volt, mint a főtt rák, a másikon meg fehérebb lett az alabástromnál. Majd elájult a szégyenletes felsüléstől.

Legszebb álmai semmisültek meg . . .

— No, várjatok csak, ti csirke vadászok, vissza fizetem én ezt nektek azonnal — gondolá, a mint lélekjelenlétét visszanyerte. — Hebegve-dadogva ugyan, de bizonyos kárörömmel, vagy még inkább valami elrejtett turpissággal és elég gunynyal hívta fel őket

LEVELEZÉS.

Sárerdő (Szatmármegye) 1899 június 6.

Tekintetes Szerkesztő úr!

Szüleim látogatására 8 napi szabadságot nyertem szeretett főnökömtől, melyet fölhasználva nagy örömmel siettem Háromszék vármegye Nagy-Nyujtód községben lakó kedveseim ölelő karjaiba. Az ilyen viszontlátás örömeit csak az képes méltányolni, ki tapasztalásból ismeri azokat. Az embert az élet viszontagságai, a megélhetés után való küzdelem kiragadják a szülői házból s elvetik messze tájra, honnan csak nagy ritkán térhet vissza elhagyott fészkebe. A bucsuzáskor soha sem tudhatja, hogy nem-e ez az utolsó és a legközelebbi találkozás helye nem-e a másvilág lesz.

Honn tartózkodásom örömeit azonban nem élvezhettem zavartalanul; egy szomorú esemény ugyanis kedélyemet mélyen mgrendítette. Az eset következő:

Zsidó István járási erdőőr, kinek székhelye a fentebb nevezett községben volt, egy napon kirándult az őrizetére bízott, a Sós-patak nevű bérczek közt lévő Kovács pánk erdőrésszbe, itt egy száraz törzsön gyönyörű harkályt pillantott meg. Birtokába óhajtván jutni a szép madárnak szolgálati fegyveréből két lövést tett rá, ezek azonban célzott tévesztettek, a harkály pedig egy odvas bükkfába menekült, hol nyilván fészke volt. Zsidó nem nyugodott meg kudarcán, hanem elhatározta, hogy a fát ledönti s így fog zsákmányához jutni, miért is a közelben dolgozó favágóktól fejszét hozott s neki fogott a fa kivágásához. A fa csakhamar ki is dőlt, esés közben azonban egy másik fára esett, miközben egy száraz ága letörött s az alul álló erdőőr fejére

esett s annak koponyáját három helyen behasítva rögtöni halálát okozta.

A szerencsétlen véget ért kartárs végtisztességén nagy közönség vett részt, mert mindenki mint lelki ismeretes és talpig becsületes embert ismerte. Szivrázó volt az a keserves jajgatás, melylyel özvegye és négy apró árvája kísérte a szeretett férjet és atyát ntolsó útjára.

A környéken eleinte — míg a tényállás nem lett ismeretes — a hirtelen haláleset nagy megdöbbenést keltett, mert mindenki azt hitte, hogy a boldogult fatolvajok boszujának esett áldozatul, mert azon a környében az erdőkárosítás nagy mértékben el van tejedve.

Adjon Isten szerencsétlen véget ért kartársunknak csendes pihenést, hátrahagyottjainak pedig vigasztalást.

A szerkesztő urnak hive

Dudás Ferencz
I. oszt. erdőőr.

Ugyancsak erre a szomorú esetre vonatkozó értesítést Görgy Lajos tisztelt kartársunktól is vettük. Szívességükért fogadják mindketten köszönetünket

Ime ismét egy példa, mely igazolja, mennyire szükséges egy nyugdíj és segélyegyesület. Mennyivel könnyebben vigasztalódnók es a szerencsétlen család, ha annak jótéteményeit élvezhetné! A szerkesztő

Különfelek.

Legujabb rendszerű köbözési táblák. A „Magyar Fakereskedő” című szaklap (szerkesztősége és kiadóhivatala Budapest VI. Dávid utca 15.) kiadá-

egy kis sétára, úgymond: lányom többekkel a kertben van, kérem tehát oda fáradni s e tárgyban vele értekezni, mert én az ő személyes ügyeibe nem avatkozom. Tehát tessenek!

A szépen gondozott kert gyümölcs fáktól árúyékolt fő útján haladva talákoztak. — Hanem erről a takálkáról is szívesen le mondtak volna embereink. — Majd hanyatt vágódtak attól, a mit láttak. — Csüry Katicza és ifju Venyige Domokos karöltve közeledtek s hogy három lépésre értek a nagy szemeket meresztő férfiak elé, a szerelmes magzat ritka hideg vérrel mutatta be a tetten kapott ál szenteskedő „zavarát vissza tükröző rőzsás arcú kis szendét és önmagát e szavakkal: Csüry Katicza és ifj. Venyige Domokos jegyesek, kéri az apai áldást.

Id. Venyige Domokossal és kulcsas pajtásával forogni kezdett a kert, egymásba kapaszkodtak, hogy föl ne bukjanak: nemzeti színben játszott arcuk. — Előbbinek még a sapka is lepottyant fejről, persze a parókával együtt s a falomb között belopózkodó nap kíváncsi sugara megtört egy jól megtermett görög dinnye fényességével és simaságával vetekedő kobakján.

Megsemmisülve álltak s csak nagy sokára tudta az apa szavakba önteni örömének kifejezését.

De azért a felsült férfiak még mai napig sem tudják elképzelni, hogyan kerültek ki a rájuk nézve végzetes helyről, mert egyszer csak az uradalom pinczéjében találták magukat, hol a történetek feletti bánatukban annyira eláztak, hogy harmad nap is csak azt hajtogatták:

„Kerüld az asszonyt”

Idősb Venyige Domokos e kudarczos esemény után úgy kerülte a Csüryék háza tájékát, mint az ördög a szentelt vizet. — Éjjel-nappal az erdőt bujta, valószínű Isten csapása, réme, ostora lett a vidéken garázdálkodó fatolvajoknak és vadorzóknak,

Maga az uraság is csodálkozással vette észre a feltűnő buzgóságát s nem egyszer mondogatta: Az a vén Venyige egy élő vasgyuró, egy ritka szorgalmú ember, a gazdasági irodában ásitó fia példát vehetne apjáról.

Nem is késett az érdem jutalma. — Idősb Venyige Domokost fővadászsza léptették elő egy szép napon. — De az a ravasz uradalmi intéző egy hétig tartotta a kinevezési okmányt asztalán csak azért, hogy a vén Venyige szívfájdalmát akkor enyhítse a dicsőség balzsamával, midőn a legnagyobb, a végső csapás éri — a fia menyegzője.

Kulcsár Pál.

sában új rendszerű köbözési táblák jelentek meg, melyek könnyű kezelésüknél és áttekinthetőségüknél fogva minden eddigieket felülmúlnak.

A köbözési táblák kétfélek; és pedig: egész méter hosszúságokra számítva 10—100 cm. átmérőig és egész, fél és tizedes méter hosszúságokra ugyanolyan átmérők mellett. A köbtartalom mindkettőnél két tizedessel van számítva.

Az elsőnek 90 kr., utóbbinak (3 db.) 1 frt 40 kr. az ára, beleértve a portomentes postai szállítást is. A kérdéses tabellák az említett kiadóhivatalnál, valamint lapunk szerkesztősége útján is megrendelhetők. Mint minden könnyítést, úgy ezt is a legmelegebben ajánljuk tisztelt olvasóink figyelmébe.

Angol törvény a pipere ellen. Érdekes régi törvényre bukkant a minap egy válópör alkalmából Londonban egy törvényszéki tisztviselő. A törvényszakas, mely 1670-ből. II. Károly király idejéből való és még nem évült el, így hangzik: A hölgyek akár öregek, akár fiatalok, akár szegények, akár előkelők, akár leányok, akár asszonyok, akár özvegyek, a varázslók és boszorkányok büntetésére hozott törvénnyel fognak sújtani és házasságuk érvénytelennek fog kimondatni, ha kitudódik róluk, hogy ő felsége valamelyik alattvalóját szagos eszenciák, rizspor és egyéb szépitőszert használásával, vagy hamis fog, idegen haj és magas sarkú cipő, vagy vattával kitömött ruha viselésével házasságra csábították.

Amerikai ember az akasztófa előtt. Kentucky amerikai állam Mays nevű városában a minap kivégezték Blanks Róbert többszörös gyilkost, a ki alaposan rászolgált az akasztófára. Blanks, mikor a vesztőhelyre vitték, mindenekelőtt beszédet mondott az akasztófa körül állókhoz. A beszéd negyven percig tartott és a végén felszólított a gyilkos mindenkit, hogy bucsuzzék el tőle személyesen. Azután felesége s gyermekei számára gyűjtést kezdett, a mi szinten eltartott majdnem egy negyedóraig. A hóhér már türelmetlenkedett és felszólította az elítéltet, hogy készüljön el a halálra. Blanks erre imádkozni kezdett és fölváltva himnuszokat énekelt. A hóhér végre látta, hogy ennek sohasem lesz vége és erőszakkal az elítélt fejére borította a fekete kendőt, melyet Blanks ötször lerántott a fejéről. Négy embert kellett segítségül hívni, míg végre az elítélt nyakára lehetett tenni a hurkot. Blanks még mindig ellenszegült és azt kiáltotta, hogy várjanak egy percig, de a hóhér elrántotta a számolyt és örökre elnémitotta az ellenszegülőt.

Az ecsédi csodafa. Egerből különös hírt kapunk a hevesmegyei nép babonás hiszékenységről. Néhány hónap előtt Ecséd községben megjelent egy Rozgonyi János nevű karántsági koldus, a ki azt beszélte, hogy egy fá galyai között megjelent előtte a Boldogságos Szűz. Csakhamar az egész környékről jártak az emberek a koldushoz, a ki a csodafa alatt beszélt a népnek mindenféle badarságot. Közben nem felejtkezett meg arról, hogy maga is hasznát lássa a csodának s a nép bőkezűen vitte hozzá megtakarított pénzét. Az ecsédi plébánost kényszeríteni akarták, hogy vezessen bucsut a csodafához. A plébános természetesen nem teljesítette a kérést, a mire beverték házának ablakait. Végre a hatóság is beleavatkozott a dologba s a csendőrök letartóztatták a népámitó-koldust a kit a hatvani főszolgabíró aztán eltoloncoltatott illetőségi helyére. A nép azonban még most is seregestül jár az ecsédi csodafához s a koldusnak időnként pénzt is küldenek. Most pedig gyűjtést indítottak Hatvan vidékén, hogy aranygyűrűt vegyenek a csalónak, mert ez volt legújabb

óhajtása. Az ecsédi plébános hasztalan kísérte meg a nép fölvilágosítását. Kérésére az egri ések jezsuita misszionáriusokat küld most a néphez, hogy helyreállítsák a megingott hitéletet.

A legöregebb magyar. 1724-ben január 5-én Temesvárott egy férfi halt meg, aki a legvénebb emberek sorában méltán szerepelt. E férfi, aki 185 évet ért, Czárta Petrács nevű volt. 1639-ben Temesvárott szegény szülőktől született és midőn a vár a törököknek kezébe jutott, atyjának nyáját őrizte. Mikor a törökök elűzték onnan, a hegyekbe menekült, azután Dél-Magyarország különböző vidékein tartózkodott; eleinte földművelésből élt. később levélhordói minőségben járt, utoljára, mikor gyengesége erre képtelenné tette, kegyadományokból élt, 185 éves korában is egy török ütötte agyon.

A föltámadt anyós. Mesébe illő esetről ír a Hazánk Borgó-Beszterczéről. Chaszenicz Vazul oláh toldes, gazdának meghalt az anyósa. Chaszenicz Vazul jó ember megsíratta hát az öregasszonyt és szép temetésről is gondoskodott. Elfelejtette, hogy mennyit czívakodott vele életében a házsártos matróna, talpig feketébe öltözött és csak úgy folyt a könnye. A szomszédok vele együtt álltak körül a ravatalt és szánták-sajnálták a jó embert. A jó ember pedig egyszerre csak rémülten vette észre, hogy az anyós megmozdul, nagyot ásít, azután felül a koporsóban. A siránkozóknak elállt a szava, az anyós viszont megszólalt.

— Adjatok egy pohár vizet.

Azután fenéig ürítette a feléje nyújtott poharat és — visszatért a párnájára. Most már visszavonhatlanul, utoljára meghalt.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradszky Emil.

Az E. K. E. fürdője.

Az Erdélyi Kárpát-Egyesület

hívásának megfelelőleg, Erdélyben, a legszebb helyen fürdőt létesített.

Radna-Borberek (Besztercze-Naszódmege)

ez a fürdő, mely fenyvesek között, gyönyörű erdős környezetben 700 m. magasan fekszik. A völgy, a hol a fürdő van, őserdők örökzöldjétől csodás szépségű. Az itt felbuzogó Széchenyi-víz orvosi tapasztalat szerint a sápadtság, vérszegénység gyengeség és vérszegénységen alapuló idegbetegségek eseteiben, női betegségekben, ugyancsak hosszantartó betegségekben mutatkozott rendkívül jó hatásának. Gyógyító tényezők még: a meleg és hideg fürdő s a kitűnő levegő.

Vérszegényeknél páratlan hatása.

Kolozsvártól Beszterczéig vasuton, Beszterczétől kocsin lehet ide jutni. (Felkérésre kocsiról Beszterczén Jungsz József E. K. E. ügyvivő gondoskodik.) Szobák ára mérsékelt. Az E. K. E. vendéglőjében kaphatók kényelmes berendezésű szobák. A magas fekvés, a pompás hegyi utak, a fenyvesek kigőzölgesétől fűszeres, friss, tiszta levegő, a kitűnő víz, az érdekes kiránduló: elsőrangú klimatikus gyógyítóhelylé tették a fürdőt.

Fürdőidőszak jun. 15-től szept. 15-ig.

A fürdőre nézve fölvilágosításokkal szolgál az Erdélyi Kárpát-Egyesület ügyvivőse (Hunyady Imre dr. főszolgabíró Ó-Radnán).

Kolozsvárt, 1899 máj. 31.

Az elnökség.

Köszönetnyilvánítás.

Ö Fensge Salvator Lipót főherczeg udvari mesteri hivatala.

Általános Asbestáru-gyár.

Ő császári és királyi Fensége Salvator Lipót Főherczeg rendkívül meg van elégedve az asbesttalppal bélelt cipőkkel. Ő Fensége hosszabb gyalog kiránduláson használta e cipőket és érezte, hogy lábál nem fáradtak úgy el, mint más közönséges cipőknél. Küldök egy pár vadász-cipőt hogy annak a mintájára készítsenek másikat asbesttalpbéléssel, ugyanannál a cipésszél s aztán küldjék ide.

Hisszük, hogy e vadászcipők ép oly jók lesznek és ép oly megfelelőek, a mint megfelelőek voltak a szaloncipők. Zágráb, 1898 július hó 8-án. KRAHL, huszárkapitány.

Magyarország volt miniszterelnöke, a közigazgatási bíróság elnöke, a követezőket írja:

Tisztelt Doktor ur! Az asbestbététi cipők kitűnőnek bizonyultak, szilárdan és puhán járok; megszünt minden lábfájásom, úgy hogy — azt hiszem — lábajom semmi további orvoslást nem igényel. Szíves tanácsát köszöni

Dánoson, 1897 évi szeptember 17-én.
tisztelő híve WEKERLE SÁNDOR

Nincs többé lábfájás!

Óvjuk lábainkat az izzadástól

Sem tyúkszem, sem izzadós láb, sem bőrkeményedés, sem lábdagadat, sem lábégés.

Rövid idei viselés után megkönnyebbül a járása annak, ki cipőjét dr. Högyes-féle, az egész világon szabadalmazott asbesttalpbélel látja el.

Kettősvastagságú 1 fvt 20 kr. egyszerű 60 kr. homoktalp 40 kr. gyermekeknek fele.

Az asbesttalpbélel kitűnőségét legjobban bizonyítja, hogy a cs. és kir. közös hadseregnek és a m. kir. honvédségnek eddig 22.500 pr szállított.

Szétküldés csakis utánvétellel, vagy a pénz előleges beküldése mellett. Felvilágosítások, prospectusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

Erdéseknek 10 % árengedmény.

Kapható kizárólag az Asbestáru-gyár betéti társaság. Budapest, VI., Sziv-utca 18.

MEGJELENT

a

BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

cégünk ujjalag megbízatott

a nagytekintetű erdőtisztek és az erdészeti altisztek egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készíttetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly cégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.
Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
Ő csász. és kir. Fensége József főherczeg udvari szállító.
Szerb kir. udvari szállítók. A földm. m. kir. miniszterium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.